

[Finansministeren.]

hed med, at det ærede medlem en gang imellem læser et fornuftigt blad, og han kan roligt tage de fleste af de ting, der står i den socialdemokratiske presse, som jeg kender til, alvorligt, uden at jeg derfor for mit vedkommende kan påtage mig garantier i så henseende. Jeg har i forelæggelsestalen, som det ærede medlem utvivlsomt har læst, sagt, at jeg agter ved forelæggelsen af lovforslaget om udskrivningen af indkomst- og formueskat at foreslå en forhøjelse af de almindelige skattefri fradrag, og jeg agter at forelægge en lempeligere skala. Det står altså i min forelæggelsestale, så hvis det ærede medlem ikke kan overvinde sin naturlige mistillid til den socialdemokratiske presse, kunne han gøre mig personlig den tjeneste at tro på, at det, jeg skrev i min forelæggelsestale, var nogenlunde holdbart. Jeg vil derfor bede det ærede medlem om hastigt at løbe igennem, hvad jeg sagde ved forelæggelsen af dette lovforslag. Jeg tror, det vil have en vis interesse for det ærede medlems synspunkt fremover. Jeg har ved gentagne lejligheder sagt, at jeg ikke vil komme med forslag om skattefradragets retten som et fra skattekommissionens samlede forslag løsrevet anliggende, særlig ikke, fordi jeg frygter for, at hvis det kommer separat, bliver det opfattet som et agitationsnummer og simpelthen stemt ned. Det ved jeg godt kan interessere det ærede medlem, men det kan ikke interessere mig. Det interesserer mig at få en praktisk løsning, og det ønsker jeg at tilstræbe i en saglig forhandling omkring andre principielle spørgsmål, som skattekommissionen har været inde på. Derfor har jeg også undladt at komme med ændrede bestemmelser i stedet for børnefradragbestemmelserne, således som det også fremgår af forelæggelsestalen.

Det ærede medlem sagde, at talens tid måtte være forbi; han fattede ikke den udskyldelse, der fandt sted. Jeg tror i og for sig nok, at det ærede medlem kan fætte det, når han anstrænger sig, og hvis det ærede medlem viser bare en lille smule god vilje, vil han også nok kunne holde sin voldsomme energi inde, indtil forslaget om udskrivningsloven kommer. Det er tidligt nok til de saltomortaler, som under alle omstændigheder skal slås. Men det skal jeg fuldstændig overlade til det ærede medlem selv; jeg ved ikke, hvad der i øjeblikket passer bedst i det agitatoriske kram, og det er naturligvis bestemmende for det ærede medlem.

Jeg har for de gamles vedkommende ment det rigtigt at foreslå den ændring, som de praktiske erfaringer viser os er rimelig, og

jeg er glad for, at samtlige ordførere har accepteret den tankegang, der ligger bagved. Jeg tror, det ærede medlem hr. Alfred Jensen skal betænke sig, inden han uden nærmere beregning eller overvejelse stiller forslag, der går så vidt og omfatter så meget som dem, det ærede medlem nu er inde på, men naturligvis kan jeg ikke forhindre det ærede medlem i at fremsætte sådanne forslag.

Når det ærede medlem mener, at de bestemmelser om de gamle, der findes i lovgivningen, ikke samtidig er bestemmende for kommunerne, tager det ærede medlem fejl. Det var det, jeg med mine mumlende mundbevægelser forsøgte at gøre det ærede medlem klart. Det var en venlighed, men sådan kommer man jo ud for at blive opfattet forkert. De bestemmelser gælder også for kommunernes vedkommende, for det er et nedslag i selve ansættelsen; det har jeg villet gøre opmærksom på, og derfor mener jeg, at det ærede medlem tog fejl i sin udlægning af hele dette anliggende.

Jeg kan ikke forhindre det ærede medlem i at stille en række ændringsforslag, og det vil jeg heller ikke forsøge på, men jeg takker de ordførere, som ud fra saglige betragtninger har givet tilsagn om at ville medvirke til lovforslagets gennemførelse.

Alfred Jensen: Ministeren anbefalede mig at løbe forelæggelsestalen hurtigt igennem. Det behøver jeg ikke at gøre, for jeg har læst forelæggelsestalen igennem, og jeg ved, hvilke forhøjelser af fradragbeløbene ministeren har bebudet at komme med i forbindelse med udskrivningsloven. Når jeg har citeret „Social-Demokraten“, er det, fordi bladet omtalte, hvor vidt man vil gå. Det står der ikke noget om i ministerens forelæggelsestale. Det, der har interesse i denne forbindelse, er da også, hvor vidt regeringen agter at gå.

Ministeren sagde, han ønskede ikke at komme med de forskellige forslag vedrørende fradragets retten for betalt skat og indkomstopgørelse m. v. løsrevet, så han risikerede at få dem stemt ned. Jeg mener heller ikke, at man kan komme med dem løsrevet. Det, vi har ønsket, var, at man på grundlag af det materiale, der forelå, var kommet med de forskellige forslag til ændringer, som jeg her har nævnt. Jeg indser ikke, at der er synderlig større chancer for at få dem vedtaget om to måneder, end der er i dag. Jeg ved i hvert fald ikke, hvilken virksomhed regeringen agter at udfolde for at nå frem til en bedre situation end den, vi befinder os i nu. Jeg vil tro, at utilfredsheden med skattebetalingen, utilfreds-